

Långfredag

Predikan i Osby kyrka 5 april 2009

”Korset”

Mark 15:21-41

En man som just kom förbi på väg in från landet, Simon från Kyrene, far till Alexandros och Rufus, tvingade de att bära hans kors. ²²De förde Jesus till det ställe som kallas Golgota (det betyder Skallen). ²³Där gav de honom vin med myrra, men han tog inte emot det. ²⁴De korsfäste honom, och de delade hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. ²⁵Det var vid tredje timmen som de korsfäste honom. ²⁶På anslaget med anklagelsen mot honom stod det: Judarnas konung.

²⁷Tillsammans med honom korsfäste de två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. ²⁸ ²⁹De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade: "Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar - ³⁰hjälp dig själv nu och stig ner från korset." ³¹Likaså gjorde översteprästerna och de skriftlärdarna av honom sinsemellan och sade: "Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. ³²Han som är Messias, Israels konung, nu får han stiga ner från korset, så att vi kan se det och tro på honom." Också de som var korsfästa tillsammans med honom skymfde honom. ³³Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden och varade till nionde timmen. ³⁴Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?" (det betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). ³⁵Några som stod intill hörde det och sade: "Han ropar på Elia." ³⁶En av dem sprang bort och fyllde en svamp med surt vin, satte den på en käpp och gav honom att dricka och sade: "Låt oss se om Elia kommer och tar ner honom."

³⁷Med ett högt rop slutade Jesus att andas. ³⁸Och då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner. ³⁹När officeren som stod vänd mot honom såg honom ge upp andan på det sättet sade han: "Den mannen måste ha varit Guds son."

⁴⁰Längre bort stod också några kvinnor och såg på, och bland dem var Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Joses mor och Salome. ⁴¹De hade följt med honom och tjänat honom när han var i Galileen. Och där var många andra kvinnor, de som hade gått med honom upp till Jerusalem.

”Den mannen måste ha varit Guds Son”. Officeren ser upp mot korset, upp mot den han nyss korsfäst. Bödeln tittar upp på sitt offer. Och inser försent sitt misstag. Den mannen som han nyss hade spikat fast, var alltså ingen bluff när allt kom omkring.

Vi kan förmoda att det inte var den första korsfästningen som denne soldat varit med om att genomföra. Kanske hade det varit många. Med åren hade han blivit allt mer likgiltig för offrens skräck och lidande. Det var ett jobb som han hade att utföra och när han var klar med dem så skakade han av sig vad han hade gjort.

Men denne gång var det annorlunda. Det var ingen vanlig förbrytare som skulle föras bort och avrättas. Han skrek inte ut eder och förbannelser mot soldaterna som de var vana vid. Ändå hade han blivit brutalt gisslad, så svårt att han vacklade under korset. Och till slut så orkade han inte längre. Hur mycket de än slog honom så kunde han inte resa sig för att bära korset den sista biten.

Det blev ett bekymmersamt läge för honom, officeren. Att några soldater skulle bära korset var otänkbart, en sådan skam skulle han inte tvinga någon att bära. Så fick de fatt på en man som råkade gå förbi och som inte hann undan när han förstod vad de tänkte tvinga honom till.

"Och nu" tänkte officeren. "Nu ångrar jag nästan att jag inte tog korset själv i alla fall. Det som jag då betraktade som en skam hade jag nu sett som en ära".

Trots att han anade att det var något annorlunda med denne man så fortsatte han sitt vidriga hantverk när de kom fram till Golgata. Skrek ut order till de andra. Snabbt och rutinmässigt såg han till att han blev avklädd, nedknuffad på tvärbjälken, fastspikad och sen upphissad på pålen som stod på sin vanliga plats. Utan att han gjorde motstånd. Han gjorde sitt bästa för att tåligt uthärda smärtan. Och så denna mäktiga frånvaro av hat.

Officeren såg upp igen. Judarnas konung stod det på anslaget ovanför mannen. Ironi naturligtvis. Och ändå så såg han så upphöjd och majestätiskt ut, kanske var han trots allt en konung? Och nu var allt försent.

De som hånade honom. Det var olika grupper, några som hade kommit gående, som av en händelse. Och så överstepräster och skriftlärda. Plötsligt hade de en sak gemensamt: ett offer att mobba. De eggade upp varandra och hånandet blev allt värre. Men så inträffade något som fick tyst på dem alla. Det blev mörkt. Plötsligt var det som skymningen på kvällen. Man såg bara korsen sticka upp som siluetter mot himlen. Alla ljud som man förknippar med dagen lade sig. Folk tystnade. Och officeren började undra, om inte mörkret hade med korsfästningen av denne man att göra.

Efter en lång stund hördes ett rop i mörkret. Det dröjde en stund innan han förstod vem som ropat, men sen insåg han att det var mannen som hängde där i mitten. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?

Fortfarande ingen förebråelse mot dem, som korsfäst honom. Det var väl ändå inte Gud som hade gjort detta. Men ändå fick han intrycket att mannen kämpade en kamp med Gud. Det som skedde var en uppgörelse med honom. Han själv och hans män var inte det viktigaste i det dramat.

Till slut var kampen över och han gav upp andan. När det skedde så blev officeren viss. Det här var inte bara en vanlig människa. När han slutade andas så var det som om hela världen upphörde att andas.

Å ena sidan var officeren lättad att hans kamp var över, att hans lidande var slut. Och andra sidan så var han förtvivlad över att han försent hade insett vem han var. Att denna man måste ha varit Guds Son.

Men, tänkte han. Om det verkligen är Guds Son, kan det då vara för sent? Officeren såg upp mot korset och tillbad. Låt oss göra detsamma.

Kom och se korsets trä, där världens frälsare var fästad. Kom låt oss tillbe.